Dr. C. Oxford

Přijímá návštěvy:
Od 9. do 12 hodin dopoledne a od 2. do 5. hodin odpol. ve svém příbytku na rohu
t9lm2 17. a Vinton ul

H. Gifford M. D. - Geo. Bicknell M D.
zkušení lékaři všech chorob
ZRAKU a SLUCHU
TEL. 739. | 1404 Farnam ul.
DT.84-6m OMAHA, NEBR

Dr. Chas. Rosewater
český lékař.
Office: 222 Bee Bldg., roh 17. ul. a Farnam. Telefon 504.
Obydlí: 2417 Jones ulice, roh 25té
Vezměte káru na Leavenworth ul.
Telefon 1217.
OMAHA, - - NEBR

Dr. E. Holovtchiner
český lékař.
Office na rohu 15. a Howard ul. Shely's Block, č. dveří 210.
Telefon 1438.
V písarně k nalezení od 10 do 12 hodin ráno, od 2 do 4 odpoledne a od 7 do 8 večer.
Obyd' v čísle 1619 Center ulice.
Telefon 1674.

Dr. L. H. SIXTA,
český lékař.
SCHUYLER, NEBR.
Písárna v Hollmanově blocku.
V druhém poschodí.

Monarch...
"BICYKLY"
nejlepší na světě za
..$35 až $60..
na mírné splátky
u klenotníka
A. B. HUBERMAN,
na 13té a Douglas ul.

O. D. Kiplinger,
na rohu 13té a Farnam,
....má největší výběr....
doutníků, tabáku
a vůbec všech potřeb kuřáckých ve městě.

Chas. Kaufman,
pojišťující jednatel a veřejný notář...
Zastupuje nejlepší pojišťující společnosti, prodává a kupuje majetek nemovitý, vydává přeplavní lístky z Evropy a do Evropy atd.
Půjčuje peníze na nemovitý majetek.
Písarna. Sev.záp. roh 13. a Douglas ul.

Objednejte si bedničku
....lahví....
Krug's kabinet ležáku
Jest to nejvýtečnější pivo pro domácnost a pro společenské pohostění. Vyrábí
Fred. Krug Brewing Co.,
1007 Jackson St.
TELEFON 420.

Frank Doležal,
český právník
FREMONT, - NEBRASKA
Vyřizuje veškeré soudní a právní záležitosti při vrchním, aneb krajském soudu v kterémkoliv okresu. Maje důkladné znalosti práv, nabízí služeb svých ct. krajanům ve všech částech státu. 21tf.

FR. CUBA
...ČESKÝ PRÁVNÍK...
VE SCHUYLER - - NEBR.
Vede právní pře při všech soudech v kterékoliv části státu a poslouží právní radou ve všech případech. Pečuje bedlivě a osobně o všechny záležitosti mu svěřené.
REFERENCE: Bankovní dům F. Foldy. Adresujte: Fr. Cuba, Shuyler, Neb

Louis Berka,
český právník.
Písárna v čísle 908 N. Y. Life Bldg., Omaha.
Kdykoliv potřebuje právnické pomoci, obrátí se v pana Berkovi právníka zkušeného, který dlouholetou zkušeností svojí může krajanům naším kdykoliv upřímně posloužiti. 23-tf

ZAJÍMAVOSTI.

Svatební hostina bez svatby. — V Trusovicích u Olomouce měla se konati dne 15. minulého měsíce svatba Vše bylo již k ní pěkně připraveno, ženich a nevěsta a svatebčané odebrali se do kostela, ale tam pan farář z nenadání prohlásil, že nevěstu oddati nemůže, protože není prohlášena za plnoletou. Na rychlo vypraven byl do Olomouce zvláštní posel k soudu, aby potřebné obstaral. Jaké však bylo překvapení: u soudu mu řekli, že věci podobné vyřizují se jen ve středu a v sobotu. Posel vrátil se tedy domů s nevyřízenou. Nezbývalo, než svatbu odložit. Co ale s bohatou hostinou? Nic jiného, než pustit se do ní. Ženich, nevěsta a svatebčané zasedli ke stolu a v nejlepším humoru hodovali. Svatba konala se pak o deset dní později.

Žádných stop po Andreovi. — Naděje švédského meteorologa dra. Exholma, že snad se nalezá cestovatel k severní točně Andree na zemi Františka Josefa, rozplynuly se v nivec, neboť se oznamuje z Tromsoe, že tam navrátila se loď "Trithjuff", jíž úlohou bylo, dopraviti expedici amerického zpravodaje Wellmamana do končin severního ledového moře. Expedice tato byla na předhoří Tagethoffu, jižním to cípu země Františka Josefa, kdež šťastně přistála a prohledala pak celou zemi, aniž by nalezla nějaké stopy po Andreovi. Na zpáteční cestě setkala se výprava tato s expedicí Nathorstovou na zemi krále Karla. Tato jest v dobrém stavu. Dle toho jest málo naděje, že by byl Andree ještě na živu.

Parník na Jordánu. — Pokus opata Pachomia, jenž s malým soukromým parníčkem z kláštera svatojanského u Jericha po řece Jordánu výlety dělával, vzbudil špekulaci. Nyní převáží po biblickém proudu poštovský parník turisty i poutníky od mostu u Jericha až k jižnímu cípu Mrtvého moře. — Illusi to ovšem nezvýšuje v místech, na nichž svatý Jan Baptista Spasitele křtil — ale pohodlné je to na všechen spůsob. Na březích Mrtvého moře bývá po čertech teplo a pěšky i na mezečku špatně se tam putuje. Po parníčku je to rozhodně jen veselejší.

Zápasnice s býky. — Jest zajisté chvály hodno, dbají-li dámy toho, aby se jejich pohlaví co možná nejvíce emancipovalo, avšak krok, jenž učiněn v tomto ohledu minulý týden v Madridě, nemůže býti zajisté odporučován, neboť dle došlých z Madridu zpráv jest tam oslavována dáma, jež první skolila v areně býka. Nad tím panuje v Madridě snad větší radost, než by byla zavládla nad vítězstvím španělské armády nad armádou americkou.

Nejstudenější obývaná krajina na zeměkouli leží v okolí Verchojarska v Sibíři při řece Leně. Tam bývají v zimě pozorovány mrazy až 68 st. R. pod nullou, a průměrná teplota v lednu bývá — 45 stup. Zdálo by se, že při takovéto teplotě musí býti krajina úplně pusta; a přece jest obývána 10,500 lidmi, přináležícími dvěma kmenům různým, ale příbuzným: Jakutům a Lamutům. Cestovatel Sergěj Kovalik uveřejnil ve věstníku zeměpisné společnosti v Irkutsku zajímavá data o této krajině. Ve veliké části kraje nejsou tyto neobyčejné mrazy ani citelny pro její velikou suchost a bezvětrnost. Ve východní části jsou však časté bouře, strašlivé pro člověka, který se nalézá v šírém poli. V létě jsou tu opět neobyčejná vedra; v květnu na příklad bývá za dne ve stínu až 30 st. R. tepla, kdežto v noci zase mrzne. V druhé polovici léta jsou deště velmi hojné a způsobují často povodně. Květena jest velmi chuda, stromoví schází skoro úplně, a krajina má ráz prérie. Kromě honby na zvěř pro kožešinu a rybolovu jest chov dobytka jedinou výživou obyvatelstva. Hlavně chovají se sobi; na jednu rodinu připadá průměrně 8 krav. V zimě krmí se dobytek nashromážděným senem, a není-li příliš zima, vyhání se časem, při čemž se vemena krav ovinují plstí. Mléko jest hlavní potravou; někdy přijdou pro změnu na stůl zajíci, dosti hojně se tam vyskytující. Domy jsou dřevěné, pokryté hlinou a obsahují jedinou místnost, v níž bydlí lidé i dobytek pohromadě. Bohatí žijí i bydlí lépe. Z mléka upravují kvašený nápoj. Jsou velmi pohostinští, avšak též velice nedůtklivi, neboť si na příklad mnoho zakládají na pořadu, ve kterém sedají ke stolu. Kdo by to v tak nehostinné krajině očekával?

Vlákna pavučinná jsou nejnovější surovinou pro průmysl textilní. Naši pavouci vyrábějí ovšem příliš jemná vlákna, než aby se jich k předení a tkaní užiti dalo. Avšak na Madagaskaru, nejnovější to součásti říše francouzské, žije pavouk (Aranea halabe), z jehož vláken zhotovené polorukavičky již Réamur (zemřel roku 1757) v Pařížské akademii věd předložil. Rovněž jest známo, že obyvatelé ostrova Mauritia darovali císařovně Evženii podobné pavučinové rukavičky. Nověji zjistil francouzský přírodopisec M. Cambolle, že zmíněný pavouk za hodinu 100—150 metrů pavučinového vlákna poskytuje. Pokusem jest dokázáno, že takové vlákno při teplotě 17 st. C. a 6·88 t. procent vlhkosti unese závaží 3.26 gramů, kterážto nosivost úplně se vyrovná pevnosti hedbávného vlákna bource morušového. Již v předešlém století sestrojil mechanik M. Rolt malý nástrojek k navinování pavučinových vláken. jímž za krátkou dobu 2 hodin od 22 pavouků navinul 6000 metrů vláken. Nyní zabývá se francouzské podnikatelstvo myšlénkou, pěstovati madagarského pavouka hromadně a dobývati z něho nové předivo, o němž již dávno lučebně jest prokázáno, že se podstatou v ničem nelíší od hmoty hedvábné. — Podaří-li se tento záměr, pěstovati několik milionů pavouků, můžeme se toho snadno dočkati, že se budou francouzské dámy odívati pavučinovými rouchy.

Stáří lodí může býti dosti značné. O železných lodích sice dosud nelze mnoho mluviti, poněvadž tomu ještě není dávno, co se železné lodi vůbec stavěti počaly. Avšak o dřevěných lodích jsme za to velmi podrobně poučeni. Zdálo by se sice, že podle četných nářkův a stížností dřevěné lodi nemají valného trvání; avšak není tomu tak. Podle zpráv nejnovějšího úředního seznamu anglického, British Merchantile Shipping List, plují pod britskou vlajkou tyto nejstarší plachetní lodi dřevěné. Jedna loď má ctihodné stáří 122 let, 3 lodi od 110 do 105, 4 lodi od 105 do 100, 13 lodí od 100 do 95 a 14 lodí od 95 do 90 let. Všechny tyto lodi jsou úplně ze dřeva.

Obrovský zvon v Moskevském Kremlu, zvaný "Car Kolokol", jest skutečně největším zvonem na světě. Již v 16. století honosil se Kreml největším zvonem, ale ten byl menší, než zvon nynější. Car Alexej Michalovič dal jej přeliti, načež vážil 2800 centův. Ale za doby carevny Anny sřítil se s věže a rozbil se, načež jej Kateřina Velká opět dala přeliti. Tak povstal nynější "Car Kolokol", obrovský to zvon krásných rozměrův a váhy 4000 centů. Výška jeho činí 6 metrů, spodní obvod skoro 20 metrů, tloušťka stěn veskrze přes 60 cm. Když tento zvon byl na zvonici Ivana Velkého vytahován, rozdrtil lešení, sřítil se dolů a zabořil se na 2 metry do země, při čemž se část pláště vylomila. Nyní spočívá "Car Kolokol" na zemi, na zvláštním podstavci, nesúčastniv se nikdy svými mocnými zvuky koncertu ostatních 34 zvonů na Ivanu Velkém, jehož měl tvořiti hudební základ a hlavní okrasu. Plné století ležel "Car Kolokol" po svém pádu, částečně do země zaryt; teprve Mikuláš I. dal jej vyzdvihnouti a na zděný podstavec uložiti, kdež nyní za kapli čku slouží, pouštěje návštěvníky vylomeninou do svého vnitra a pojímaje jich až do 20 současně, neboť vnitřní světlost činí v dolejším poměru plných 7 metrů. Na svém povrchu je "Car Kolokol" nádherně vyzdoben. Kromě svého jména a rodného roku 1733 má nápis o svém pádu a hojně ornamentálních ozdob.

Zázračná lékařka. Ve vnitřním městě vídeňském — v tak zvané Sackgasse — žije 81letá stařena Eleonora Křivánková, kteráž pomocí zázračného té a nějakých mastí léčí rheumatické bolesti. Ke staré ženě hrnou se od rána do noci veliké zástupy lidí, takže by jí mnohý lékař mohl záviděti v příčině bohaté její praxe. Některé z vyléčených sousedek však výdělky stařeniny nedaly pokoje a spánku. Proto udala starou ženu a tato ocitla se před týdnem u soudu. Ukázala soudci veliký svazek poděkovacích přípisů a vysvědčení a přinesla s sebou i pytlíček svého zázračného té. Soudce však zázrakům jejím nevěřil a odsoudil ji k pokutě 15 zlatých. "Přijímám trest," řekla bodrá stařena k tomu, "ale dovolujete mi pane sudí, abych léčila dále?" Soudce: "Toho mi není možná." Stařena: "Dovolte mi tedy, abych směla své té prodávati." Soudce: "Ani to nejde." Stařena: "Pak se o to postarám jinde. A až vám jednou pane sudí bude tak zle, že vám žádný doktor nepomůže z bryndy, račte se obrátit na mě. Vám svého té přece jen trochu prodám...." A odešla ze soudní síně.

Péče o svobodné dívky v Siamu. Každé děvče v Siamu, jakmile dosáhlo určitého stáří, aniž nalezlo muže, bývá, přeje-li si toho, zapsáno do úředního seznamu a od té chvíle náleží ku ctihodné korporaci státních panen, totiž panovník sám pečuje o to, aby každé ze zapsaných dívek opatřil manžela. Pro nebohého muže jest takovýto nucený sňatek trestem, jejž ustanoví soud. Poddaní krále Čulalong-Korna jestliže se provinili proti tomu kterému zákonu nepropadají peněžité pokutě, nýbrž jsou nuceni pojmouti jednu nebo několik z těchto officiálních žen za manželky. Jde-li o přestupek lehčího druhu, má odsouzený právo, zvolit si ženu, je-li přestupek těžší, jest nucen vztíti si ženu, jež mu přiřknuta "úředně"....

Světlo sluneční vniká do moře, je-li voda zvláště čistá, až do hloubky 485 m. Potvrzují to zkoušky konané ve Středozemním moři 30 km od pobřeží Korsiky. Fotografickými přístroji zjištěno, že jasnost světla slunečního ve hloubce 50 m rovná se světlu měsíčnímu a ve hloubce 100 m slabému světlu za soumraku a ve hloubce 200 m. úplná tma panuje. Skvrnité korale blíže Mindery v indickém oceánu jsou ve hloubce 50 m pod hladinou vodní k rozeznání, a v křišťálově čistých vodách moře karaibského možno předměty na dně mořském ležící ve značnější ještě hloubce rozpoznati.

O roztržitosti některých známých osobností bývalých dob zaznamenávají dánské listy tyto zprávičky: Baco van Verulain, jenž zemřel roku 1626 a byl své doby největším myslitelem, býval v některých chvílích svého života nad míru roztržitým, tak že naprosto někdy nevěděl, co se kolem něho děje. Kdysi pokuřoval si v soukromém kroužku přátel a jich žen z dýmky, při čemž byl tak roztržitým, že k ucpání tabáku použil ukazováčku své sousedky. — Newton, autor zákona o gravitaci, zemřevší roku 1727, byl kdysi zahloubán celým mozkem do svých mathematických problémů a o ostatní svět nestaral se ani v nejmenším. Když ho o polednách volal sluha k obědu, počal jej Newton přesvědčovati, že už je dávno po obědě a uvěřil opáčnému tvrzení svého sluhy až teprve tehdy, když mu tento ukázal pokrytý a připravený stůl, jehož se Newton ani nedotekl. — Francouzský básník známých bájek, Lafontaine, jenž velkého ducha svého vypustil roku 1695 v Paříži, ubíral se kdysi kolem domu svého přítele a ptal se jeho ženy, která se z okna dívala, co jeho starý kamarád, její muž, dělá. Plná úžasu myslila v prvním okamžiku dáma, že si z ní Lafontaine dělá šašky; teprve později seznala, že je básník značně roztržitý a že zapomněl na to, že její muž byl před třemi dny pochován a že mu sám Lafontaine byl na pohřbu. — Bývalý professor historie Rottek vzal si často na večeři hosty, aniž o tom dříve zpravil svou choť a upamatoval se pak na pozvané tehdy, když se hosté objevili ve dveřích. Často také zapomněl, že má na universitě přednášku a musil ho v té příčině upomenouti jeho sluha, neboť Rottek býval i náhledu, že přednášku odbyl, aniž tomu tak bylo. Biskup z Vanne, mons. d'Augongne, navštívil kdysi markýzku Descarterovou, když byla nemocna nesměla opouštěti lože. Posadil se vedle její poslele do měkkého křesla, nahlížel mezi řečí do modlitební knížky, až pojednou, zapomenuv se, pustil ji z rukou. Když pak ji zdvihal, uchopil se omylem markýzčina střevíce, zastrčil jej do kapsy a pak odebral se do kostela na kázání. Poslali za ním sluhu s knížkou a dali mu vzkázati, že v myšlenkách zastrčil do kapsy pantofíček. "O tom nevím," omlouval se biskup a jal se prohlížeti kapes. Konečně vytáhl odtud střevíc a položiv jej před sebe na stůl, podotkl při tom: "Vidíte, nemám u sebe ze střevíců nic víc, nežli — tento jediný...."

První učitel.

Dceruška moje byla naposledy ve škole, rozloučiti se se spolužačkami, se slečnou učitelkou. Se svojí "první" učitelkou. Změnil jsem byt, dceruška moje musila změniti školu. Doprovodil jsem ji naposledy do té školy, s níž mladičká duše její srostla, šel jsem s ní mezi ty maličké družky její, doprovodil jsem ji k první její učitelce, jíž nemohlo si to útlé srdce dětské do syta vynachváliti. Každá písmenka rukou učitelčinou předepsaná, každá píseň, každá pohádečka, kterou z úst její zaslechla, byla jí posvátnou, něčím cenným, nenahraditelným.

"To řekla slečna "učitelka!"

A každá další námitka byla již nemožnou, poněvadž každé slovo učitelky bylo jí zlatým symbolem pravdy.

Tehda jsem se vžil na okamžik v dávná leta svého dětství, vzpoměl jsem při tom na nizoučké stavení, na naši bývalou školu vesnickou, v myšlénkách oživnul obraz prvního "mého" učitele.

Začasté kmitne mi myslí, kdykoliv zabloudím — aspoň myšlénkami — ve svůj rodný kraj, ale tehda vynořila se podoba mého prvního učitele tak jasně v duši mé, jako bych pojednou znovu dítětem byl, jako by ten staroušek, vesnický učitel, živ stál přede mnou.

Matka, otec a první učitel mají stejný nárok na úctu naši.

Napočetl bych celou řadu učitelů, které mám právo nazývati svými, všichni mají plné nároky na úctu moji, ale ať je seřadím jakkoli, pokaždé octne se v popředí té legie učených pánů onen dobrácký vesnický kantor, můj první učitel.

Byl starý už, vždyť moje matka v útlém mládí svém chodila již k němu do školy.

Vlasy měl husté jako hřívu, ale stejnoměrně běloučké jako květ třešňový. Byl jedním z té řídnoucí družiny starých učitelů, kteří byli "do vymření."

V zimě v letě nosil černé, valně již oleštěné šaty staromodního střihu, v zimě mimo to dlouhý plášť povědomé tmavomodré bardy ze starodávného, poctivého ještě sukna českého. Plášť bez rukávů, za to tři ohromné límce na sobě. Sukno k neroztrhání, plášť k neunešení, jako z olova. V tom se člověk již zahřál. A na hlavě černou soukennou čepici s lesklým štítkem.

Přivedli mne poprvé do vesnické školy.

Stařičký učitel zrovna snídal ve svém pokojíku. Proto jsme zůstali zatím v chodbičce mezi jeho bytem a školou. Prohlížel jsem si bedlivě školáky a školačky, již kolem nás trousili se do dveří školy. Františk kovářův od nás zavýsknul, když mne tu viděl, si hned mne naváděl, abych si jinam nesedl než vedle něho. Že mi tam zatím udělá místo.

"Tak pojď, ať se spolu seznámíme!" ozval se za mnou stařeček učitel, natřásaje na ramenech svůj modrý plášť. A vzal mne za ruku. "A pamatuj si," povídal mi, "od té chvíle, kdy překročíš poprvé práh školy, nastanou ti starosti, a ty budou prarodiči všech budoucích tvých starostí, které už tě neopustí nikdy, nikdy, — byť bys sto let žil."

Otec s matkou mi dali některé ještě pokyny a napomenutí a odevzdali mne v péči a ochranu dobrosrdečného učitele, který mne uvedl do pochmurné světnice školní. Nevěděl jsem, mám-li se dívati na zástup dětí v lavicích či na obrazy zvířat rozvěšené po stěnách. Učitel počkal, až ta drobotina se utiší, pomodlil se s nimi a vykázal mi místo mezi letošními nováčky, hned v první lavici.

Kovářův Františk, který posuňky mi dával na jevo, že mi uprázdnil místo vedle sebe a který se snažil, abych přišel vedle něho do třetí lavice, nedostal mne za souseda.

"Tak, ruce pěkně takhle na lavici," povídal mi učitel, "prohlídni si všecko, co je před tebou a poslouchej. A kdybys o něco chtěl žádat, zvedni ruku do výšky."

Ti starší četli nějaký článek z knihy, střídavě, jednou někdo z hochů, podruhé některá z dívek, a ti malí dostali za úkol vyhledati na prvé stránce slabikáře písmenku "o" a držet na té písmence prst, až pan učitel přijde se přesvědčit.

Pak zas obíral se učitel těmi malými a větším žákům uložil vypracovati nějaký úkol z počtů. A zas ti malí dostali úkolem napsati na tabulce křidlicí písmenku "e" a ti starší byli zkoušeni z bible.

Byl vyvolán hošík mlynářův a a odříkával svou lekci jako když bičem mrská. O malém Mojžíšovi, jak dcera Faraonova nalezla jej v ošitce, plovoucí na vodě. Starý učitel stál u lavice, ruce přes prsa zkříženy a díval se přes hlavy svých svěřenců oknem někam do dálky. Pozoroval jsem jej upřeně. Ani brvou nehnul. Hoch odříkal, co uměl, a čekal chvíli.

"Nu, dobře!" vzpamatoval se učitel, "to bys tedy uměl pro velebného pána, až v pátek sem přijde. Ale abys znal něco pro sebe, pro svůj život,—jak pak se jmenuje tamhle ta modrá hora,—vyhlíží jako obrovský zvon,—na temeni hory se bělá kaplička — —"

"To je Říp." Horu Říp znalo u nás každé dítě. Měli jsme Říp stále na očích, pět hodin se měří od nás k němu, ale viditelný byl stále, jako by na dlani před námi byl.

"A na levo ta bílá vesnice?" ptal se staročech učitel. "Nevíš? To jsou Charvaty. Tam prý je pohřben náš praotec, vojvoda Čech. Slyšel jsi o něm již?—Ne. Tak si sedni, já ti to povím. A těm druhým taky."

A usedl na starodávnou, kdysi bíle natřenou židli a vyprávěl nám do božího poledne dlouhou pěknou pohádku. Všickni naslouchali s dechem utajeným, všichni mu rozuměli. A ten článek o malém Mojžíšovi, potomním vůdci Židů neměl ani stínu půvabu té pohádky o vůdci prvních Čechů. Znali jsme dosud Říp jako jsme znali věžičku našeho kostelíka, nic víc. Nyní nám byl Říp něčím vznešenějším než pouhou modravou horou, nyní jsme dovedli o něm již vyprávět.

"Do čítanek nám to nedali, ač je to divné, ale zapamatujte si to."

Vstal, pomodlil se s námi a doprovodil nás před školu.

Ssutiny hradu Bezděži za jasného dne bělaly se na východě, daleko za Labem jako obrázek namalovaný na klenbě oblohy,—pan učitel pověděl nám i o něm hezkou pohádku,—jak veliké právo měl tu cizák německý, do země přijatý, že samého osiřelého dědice trůnu království českého uvěznil tam v těch zdech hradu.

A o těch modravých horách často nám vyprávěl, jež jako varhánky, jako pevná legie, hruď na hrudi, táhnou se po severních hranicích vlasti české. Až kam oko dohlédne, až v tom dalekém Rudohoří hlaholil prý český zpěv a česká řeč. A po něm nic nezbylo, než zkomolená jména pradávných českých osad. A kde jaký v okolí hrad, o každém pověděl nám, jak tu dříve bývalo.

"Vím, děti, že mnoho učenosti v tom nebylo, co jsem vám časem vypravovával," loučil se s námi několika stařičký učitel, první učitel náš, když po třech letech odcházeli jsme na školu městskou. "Budete míti jiné učenější učitele, snad i professory, budou vám vykládati o rostlinstvu Australie, o živočiších plazících se po dně mořském, o souhvězdích, o pravopisu národů dávno již vyhynulých, učte se pilně všemu, ale nezapomeňte na ten kouteček země, který z mé školy lze přehlédnouti. První učitel váš více na vás žádati nesmí, než naučiti vás milovati ten okruh rodné půdy, již jste v životě poprvé spatřili. A vzpomeňte na mne, na toho bělohlavého dědečka, který vás měl tak rád, všecky stejně rád. A vzpomínka na prvního učitele vyvolá vzpomínky na ony pohádky, jež vám vyprávěl o rodné zemi, o dávné slávě jména českého, a tyto pohádky už nedopustí, abyste se stali odrodilci. Tak jděte s pánem Bohem, děti moje, štěstí vás provázej, a—až jednou sem zas přijdete, navštívte mne." — —

Na vesnickém hřbitůvku u zvonice odpočívá to dobré srdce, ta šedivá hlava jeho. Pomalu třicet let. A v hlavách pěkný pískovcový kříž s nápisem: Můj první učitel."

"Kdo věnoval ten kříž?"

Prý nějaký pán z Prahy. Víc nikdo neví.

Ale u nikoho ten nápis nevzbudí pocit závisti. Každý si nápis přečte,—"Můj první učitel,"—a ucítí teplo v duši.

Vždyť všech byl prvním učitelem.